

Roger Zelazny
AMBERO KRONIKOS:
AVALONO GINKLAI

Fantastinis romanas ir apysaka

Atgavęs regėjimą ir per stebuklą ištrūkęs iš kalėjimo Korvinas neatsisako ketinimo užimti Ambero sostą. Tik šį kartą jis geriau pasirengs. Bet pirmiausia jam reikia juvelyrų naudojamų miltelių iš Avalono. Keliaudamas tenai jis išvysta neįprastą sceną: prie tako guli devyni keisti negyvėliai, o į storą ąžuolą atsirėmęs sužeistas riteris, kurio veidas Korvinui pasirodo gerai pažįstamas...

Iš anglų kalbos vertė JURGITA JĖRINAITĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
126 tomas. Serija įkurta 1990m.

Roger Zelazny - GUNS OF AVALON
New York, Nelson Doubleday, 1986
Copyright © by Roger Zelazny, 1972

Cover art copyright © by Luis Royo, 1996
Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 1999
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

Turiny

AVALONO GINKLAI

**HOKUSAJO TAPYTI 24 FUDZIJAMOS
VAIZDAI**

AVALONO GINKLAI

I

Išlipęs į krantą tariau: "Sudie, "Plaštake". Laivelis lėtai apsisuko ir nuplaukė į gilius vandenius. Aš žinojau, kad jis grįš į Kabros uostą, nes švyturys buvo netoli nuo atspindžio, kuriame išsikėliau.

Atsigręžęs pažvelgiau į tamsią medžių eilę, suprasdamas, kad manęs laukia ilgas kelias. Patraukiau į priekį, pakeliui darydamas reikalingus pakeitimus. Tyliame miške viešpatavo apyaušrio šaltukas, ir tai buvo puiku.

Aš vis dar svėriau penkiasdešimt svarų mažiau, nei reikėjo, kartais suraibuliudavo akyse, bet buvau atgavęs dalį ankstesnės formos. Ištrūkau iš Ambero požemių su pamišėlio dailininko Dvorkino pagalba, girtuoklėlis Žiupenas pastatė mane ant kojų, o dabar turėjau rasti vieną vietą, atspindžio, kuris nebeegzistuoja, analogą. Radau takelį, nuėjau juo.

Po kurio laiko priėjau tuščiavidurį medį, kuris ir turėjo stovėti toje vietoje, įkišau ranką į drevelį ir išsitraukęs savo sidabrinį kardą prisijusiau prie diržo. Visai nesvarbu, kad jis buvo

likęs Ambere. Jis buvo čia, nes ėjau atspindžio mišku.

Ėjau keletą valandų, palikęs nematomą saulę už kairio peties. Pailsėjęs valandžiukę traukiau toliau. Buvo neapsakomai gera matyti lapus, akmenis, gyvų medžių kamienus, žolę, juodą žemę. Malonu traukti silpnus gyvenimo kvapus ir klausytis zvimbimo, dūzgimo bei čirškėjimo. O dangau! Kaip aš džiūgavau su savo akimis! Man trūko žodžių išsakyti tam jausmui, kuris apėmė mane po ketverių tamsos metų. O dar laisvė...

Keliavau toliau, vėjas plaikstė sudriskusio apsiausto kraštus. Atrodžiau kaip šeštą dešimtį pradėjęs vyras, veidas buvo raukšlėtas, kūnas sulinkęs, liesas. Kas būtų mane pažinęs?

Ėjau keisdamas atspindį atspindžiu, bet taip ir nepatekau, kur norėjau. Gal aš tiesiog suskydau. Štai kas...

Ant kelio krašto tysojo septyni kūnai. Šeši buvo sukapoti, kraujas iš jų žaizdų buvo spėjęs sukrešėti. Į apsamanojusį senolio ažuolo kamieną buvo pasirėmęs septintas vyras. Ant jo kelių gulėjo kardas, o iš žaizdos šone dar tekė-

jo kraujas. Žmogus buvo be šarvų, nors kiti - šarvuoti. Jo pilkos atmerktos akys atrodė kaip stiklinės, krumpliai nubraukti iki kraujo, krūtinė vos žymiai kilnojosi. Suraukęs gauruotus antakius jis žiūrėjo, kaip varnai kapoja negyvlįams akis. Manęs jis tarytum nepastebėjo.

Aš užsismaukiau gobtuvą ir paslėpęs savo veidą priėjau arčiau.

Kadaiš pažinojau tą žmogų arba panašų į jį. Jis atstatė kardą man prisiartinus.

- Aš - draugas, - tariau. - Norite lašelio vandens?

Kiek padvejojęs jis linktelėjo.

- Taip.

Ištiesiau jam atidarytą gertuvę. Jis nugėrė, užsikosėjo, vėl pagėrė.

- Dėkui, sere, - tarė jis, atiduodamas man gertuvę. - Gaila, kad neturite nieko stipresnio. Trauk devynios tą žaidžą!

- Rasiu ir stipresnio. Jeigu jums galima.

Vyras ištiesė ranką, aš padaviau jam mažesnę Žiupeno gėrimo gertuvėlę. Gurkštelėjęs jis dvidešimt sekundžių kosėjo.

Po to šyptelėjo kairiu lūpos kampeliu ir mirkstelėjo.

- Daug geriau, - pasakė. - Neprieštarausite,

jei šliūkštelsiu šlakelį šito skysčio ant šono? Nemėgstu gadinti gerą viskį, bet...

- Kad ir visą, jei reikės. Neprieštarausite, jeigu aš padėsiu - jūsų ranka šiek tiek virpa.

Jis linktelėjo, tuomet aš savo durklu prapjoviau jo odinį švarką ir marškinius. Žaizda buvo labai negraži,ėjo per visą pilvą iki šono. Rankos, krūtinė ir pečiai taip pat buvo sužeisti, tik ne taip smarkiai.

Iš didžiosios žaizdos kliaukė kraujas, aš dezinfekavau ją ir švariai nušluosčiau savo nosine. Jo kūnas truktelėjo, po to ėmė drebėti. Bet iš lūpų nepasigirdo nė garselio. Nesitikėjau. Sulanksčiau nosinę ir prispaudžiau prie žaizdos. Atplėšęs juostą nuo savo apsiausto, pritvirtinau ją ten.

- Dar gurkšnį? - pasiūliau.

- Vandens, - paprašė jis. - Gerai būtų nusenūsti.

Jis atsigėrė, paskui galva nulinko ant krūtinės. Kol jis miegojo, padariau jam pagalvę ir užklojau negyvėlių apsiaustais.

Tada atsisėdau prie šono ir stebėjau dailius juodus paukščius.

Jis manęs nepažino. Kas gi galėtų? Jeigu parodyčiau veidą, gal ir pažintų. Mes buvom pažįstami, nors niekad nebuvom susitikę.

Tarp atspindžių ieškojau kadaise pažinotos vietos. Ji buvo sunaikinta, bet aš galėjau ją atkurti, nes Amberas meta begalę atspindžių. Ambero sūnus gali po juos vaikščioti, tokį gavom palikimą. Jei norite, galite vadinti juos paraleliniais pasauliais, alternatyviomis visatomis ar sutrikusio proto vaizduote. Aš vadinu juos atspindžiais, kaip ir visi kiti, kurie turi galią juos valdyti. Taigi galima sakyti, kad kiekvienas iš mūsų išsirenka pageidaujama galimybę ir sukuria savo pasaulį. Bet apie tai užteks.

Aš atplaukiau, vėliauėjau pėsčias į Avaloną.

Prieš daugelį amžių jame gyvenau. Tai ilga, sudėtinga, nuostabi ir skaudi istorija, kada nors ją papasakosiu, jeigu liksiu gyvas.

Aš vis artėjau prie Avalono, kai radau šitą sužeistą riterį ir šešis negyvėlius. Jeigu būčiau praėjęs ir nesustojęs, būčiau pasiekęs vietą, kur šeši vyrai guli negyvi, o riteris stovi nė neįdrėkstas arba atvirksčiai: šešetas gyvas, juokiasi, o šalia guli negyvas riteris. Bet tai nesvarbu, nes visa tai tėra galimybės ir todėl visos egzistuoja kažkokiam atspindyje.

Jeigu mano vietoje būtų atsidūręs koks kitas mūsų šeimos narys, - na, gal išskyrus Žerarą ar Benediktą, - praeitų pro šalį nė nežvilgtelėjęs. O aš paskutiniu metu visai suskydau. Tai nebuvo man būdinga, bet atspindys Žemė, kur praleidau daug laiko, gal dar Ambero rūšiai, paliko manyje atspaudą ir privertė kitaip reaguoti į žmonių kančias. Na, nežinau. Tačiau esu tikras, kad negaliu likti abejingas sutikęs sužeistąjį, kurio antrininką kadaise pažinojau ir laikiau draugu. Bet jeigu sušnibždėčiau savo vardą šitam vyrui į ausį, veikiausiai išgirsčiau ant mano galvos siunčiamus prakeiksmus.

Gerai. Skolas reikia gražinti. Pastatysiu jį ant kojų ir dingsiu. Nieko neatsitiks, o prisiminimai apie mane liks gražūs.

Todėl sėdėjau šalia, kai jis po kelių valandų pabudo.

- Sveiki, - tariau atkimšdamas savo gertuvę.
- Išgersite?

- Taip, ačiū, - ištiesė ranką riteris.

Žiūrėjau, kaip jis geria, o gražindamas gertuvę jis tarė:

- Atleiskite, kad neprisistačiau. Nelabai mandagu...

- Aš jus pažįstu, - atsakiau. - O mano vardas

Koris.

Jis pažiūrėjo į mane, lyg ketintų klausti: "Koris iš kur?" - bet apsigalvojęs linktelėjo.

- Labai dėliaugiuosi, sere Kori. Noriu jums padėkoti.

- Maloniau už padėką matyti, kad jums geriau, - pasakiau aš. - Norit ko nors užkasti?

- Taip, jei turite.

- Turiu truputį džiovintos mėsos ir šviežios duonos, - atsakiau. - Taip pat didelę galvą sūrio. Valgykite, kiek lenda.

Jo nereikėjo ilgai įkalbinėti.

- O kaip jūs, sere Kori? - pasiteiravo jis.

- Aš jau valgiau, kol jūs miegojote. - Reikšmingai pasižiūrėjau į pilvą.

Jis šyptelėjo.

- Ir jūs vienas sudorojote visus tuos šešis? - paklausiau aš.

Jis linktelėjo.

- Nieko sau. Ką man dabar su jums daryti?

Riteris mėgino įžiūrėti mano veidą, bet jam nepavyko.

- Nesuprantu, ką norite pasakyti.

- Kur jūs keliavote?

- Mano draugai gyvena už kokių penkių lygų į

šiaurę. Keliavau pas juos, kai mane užpuolė. Nė pats velnias nenuneš manęs ant kupros lygą. Jeigu atsistočiau, sere Kori, geriau suprastumėt, apie ką aš kalbu.

Aš atsistojau, išsitraukiau kardą ir vienu kirčiu nurenčiau dviejų colių skersmens medelį. Tuomet nugenėjau šakeles ir nupjoviau iki reikiamo ilgio. Parūpinau dar vieną tokį, tada iš nužudytųjų vyrų diržų ir apsiaustų padariau šiokius tokius neštuvus. Riteris stebėjo mane, po kurio laiko tarė:

- Jūsų kirtis mirtinas, sere Kori, kardas sidabrinis, rodos...

- Jūs pasirengęs keliauti? - paklausiau aš.

Penkios lygos yra maždaug penkiolika mylių.

- Ką darysim su lavonais? - parūpo jam.

- Gal norėtumėt krikščioniškai palaidoti? - nusistebėjau. - Velniop juos! Gamta jais pasirūpins. Nešdinamės iš čia. Jie jau pradėjo dvokti.

- Norėčiau, kad bent pridengtumėt juos. Jie garbingai kovėsi ir verti to.

Atsidusau.

- Gerai jau, jei tai leis ramiai jums miegoti. Kastuvo neturiu, todėl apkrausiu juos akmenimis. Kapas, deja, bus bendras.

- Gerai, - atsakė jis.

Suguldžiau kūnus vieną šalia kito. Riteris kažką dudeno panosėj, ko gero, maldą už mirusius.

Aplinkui buvo daugybė akmenų, todėl gan greitai sukroviau apie negyvėlius ratą. Rinkausi didesnius, kad ilgai nesiterliočiau. Tai buvo klaida. Vienas iš jų svėrė maždaug keturis šimtus svarų, bet aš jo neritau, o tiesiog pakėliau ir padėjau į vietą.

Išgirdęs, kaip riteris aikteli, supratau išsidavęs. Nusikeikęs tariau:

- Po galais, vos nepatrūkau! - Po to rinkau tik mažesnius riedulius.

Baigęs paklausiau:

- Ar jau galim keliauti?

- Taip.

Aš pakėliau jį ant rankų ir paguldžiau į neštuvus. Jis sukando dantis.

- Kur keliausime? - paklausiau aš.

Jis mostelėjo ranka į taką.

- Grįžkite tuo keliuku. Pasuksite į kairę, eisite, kol pasieksite išsišakojimą, o tada dešinėn. Kaip jūs rengiatės...

Nieko nesakęs, aš pakėliau neštuvus kaip motina suvystytą kūdikį ir nunešiau taku, kur

sakė riteris.

- Kori? - pasakė jis.

- Taip?

- Jūs esate vienas iš stipriausių mano sutiktų vyrų, ir man atrodo, kad turėčiau jus pažinoti.

Kiek patylėjęs abejingai atsakiau:

- Tiesiog stengiuosi palaikyti gerą formą. Sveika gyvensena ir visa kita.

- Ir jūsų balsas man girdėtas.

Jis žiūrėjo į viršų, mėgindamas pamatyti mano veidą.

Nutariau kuo greičiau pakeisti temą.

- Kas tie draugai, pas kuriuos jus nešu?

- Mes traukiame į Ganelono tvirtovę.

- To pajodžargos! - šūktelėjau, vos nepaleisdamas riterio iš rankų.

- Nors aš nesuprantu to žodžio, kurį pavartojote, iš jūsų tono sprendžiu, kad jis įžeidžiantis, - tarė jis. - Tokiu atveju reikalauju satisfakcijos...

- Palaukite, - nutraukiau aš. - Man atrodo, jog mes kalbame apie du skirtingus žmones tokiu pat vardu. Atleiskite, jei taip.

Pro neštuvus pajutau, kaip riteris atsileidžia.

- Savaime suprantama, taip ir bus, - sutiko

jis.

Nunešiau jį iki tako, o tada pasukau į kairę. Riteris vėl užmigo, aš pats susiradau išsišakojimą, apie kurį jis man kalbėjo, ir ėmiau bėgti. Man parūpo, kas tie tipai, kurie užpuolė jį ir vos nenuvarė į kapus. Tikiuosi, kad daugiau jų nesislapsto krūmuose.

Kai jis ėmė kvėpuoti greičiau, vėl sulėtinau žingsnį.

- Miegojau, - pareiškė riteris.

- Ir knarkėte, - pridūriau aš.

- Ar toli mes nukeliavome?

- Sakyčiau, kokias dvi lygas.

- Ir jūs nepavargote?

- Šiek tiek, - prisipažinau, - bet ilsėtis dar nežadu.

- *Mon Dieu!* - šūktelėjo jis. - Džiaugiuosi, kad nesusitikome kaip priešai. Jūs tikrai ne velnias?

- Taip, galite neabejoti, - atsakiau. - Negi neužuodžiate sieros? O mano dešinė kanopa tuoj nusisuks iš nuovargio.

Riteris išties kelis kartus truktelėjo nosimi prieš nusijuokdamas, o tai mane truputį įžeidė. Iš tiesų, mano supratimu, mes įveikėme keturias lygas....